

“L'estil et ve determinat no tant per la forma com dibuixes com per la forma com vius”

ENTREVISTA A

Ignasi Blanch, il·lustrador

Una caiguda desafortunada i un consegüent braç trencat ens ha impedit trobar-nos davant d'una tassa de cafè. Em quedo sense retrobar-me amb el rostre amable, de somriure franc, de qui és un dels grans artistes ebrencs actuals. Per telèfon la seua veu sona tan afectuosa com en el meu record, i després de mitja hora resulta natural la promesa d'un cafè pendent.

Roquetes M. P.

Pregunta: Com es troba? És l'altre braç, per sort.

Resposta: Em trobo tan bé com puc trobar-me amb el braç trencat [riu]. No faig classes ni encàrrecs, sols dibuixos lliures. Va ser una caiguda molt desafortunada, al menjador de casa.

P: Actualment està exposant al vestíbul del Campus Terres de l'Ebre de la URV, amb *Estem en contacte*.

R: Sí, és un treball sincer i honest, que no té a veure amb cap encàrrec. Són il·lustracions d'iniciativa pròpia, com a projecte personal. Van nàixer gràcies a la setmana de la poesia de Sant Cugat.

P: Tracten sobre la importància de comunicar-se?

R: De com d'important és estar en contacte, tenint en compte la gran quantitat de persones amb les quals et trobes a la vida. Jo recordo moltes persones de la meua infantesa a Roquetes, després de Berlín, de Colòmbia, de Croàcia... Allà on viatjo. Fas amistats amb persones, recordes converses, espais que comparteixes... Parlo d'aquesta gent, d'aquest univers creat gràcies a la meua faena. I de la importància del respecte i la memòria de les persones. Sóc molt fidel a això.

P: L'exposició el lliga també al lloc que l'ha vist créixer.

R: El text d'Àngel Burgas ho explica. Parlo de molts adults de Roquetes, de la gent del camp que treballava, de les festes... És curiós com apareixen molt sovint al meu cap.

P: Un artista plasma el seu univers, el que coneix?

R: Crec que un artista ha de tenir

un espai de llibertat màxim. Si no et sents lliure, no pots dibuixar. També em refereixo al paradís de la memòria. Tota aquesta gent per a mi és el meu univers: les persones de la meua infantesa, la gent de Barcelona... Però també els personatges dels llibres que he llegit. Els barreja tots, personatges reals i de ficció.

MUR DE BERLÍN

“Deixar una petjada en un mur tan històric et marca la vida. És la història d'Alemanya”

P: Viu a Barcelona però ve sovint a l'Ebre.

R: Vinc sovint i cada cop més. Tornar al lloc d'origen, passejar pels carrers de Roquetes, trobar-me amb la gent i generar coses noves aquí em fa sentir bé. Per a mi és molt necessari.

P: Va pintar al mur de Berlín. Aquest va ser el fèit més transcendent que va marcar la seua trajectòria?

R: És un dels principals, com a mínim. I em va permetre mantenir-me en contacte amb Berlín. Deixar una petjada en un mur tan històric et marca la vida. És la història d'Alemanya, i després m'han convidat a cada aniversari, a cada festa. M'ha marcat molt positivament i m'ha ajudat. Seria injust no agrair-ho.

P: La seua obra està feta de persones... i per a persones, com en el cas del projecte 'Humanitzem els hospitals'.

R: Ara mateix amb el moment que he passat a l'hospital amb el braç

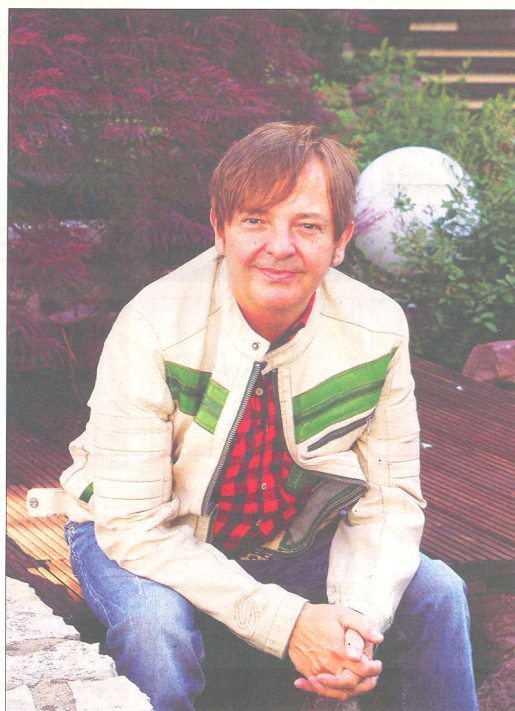

FOTO: NICOLE BURKHARDT

així se m'ha reforçat la idea dels vulnerables que som. No ho hem d'oblidar. Tots podem passar per moments de feblesa o malaltia i hem de ser solidaris.

P: Té un estil, un traç, que es reconeix al moment. Costa molt temps trobar un estil propi, la seua veu?

R: Aquesta és una conversa que tinc sovint amb l'escriptor i professor Manel Ollé i l'escultora i professora Cinta Sabaté. Són persones que reflexionen molt sobre el món artístic i el sentit a la vida i hi tinc molta relació. Jo intento ajudar els meus alumnes a trobar la seua veu pròpia. Crec que ve determinada no tant per la forma com dibuixes sinó per la forma com vius. Si et permetes ser lliure pots dibuixar més àgil, de forma més interessant. Sempre defenso que el registre propi sorgeix de la vida, i com més gran et fas es va determinant.

P: És un procés de maduresa?

R: Jo diria de treball, de treballar

ROQUETES

“Tornar al lloc d'origen, passejar pels carrers de Roquetes, trobar-me amb la gent i generar coses noves aquí em fa sentir bé”

molt. Però treballar molt com a opció de vida. Jo pràcticament em passo tot el dia dibuixant i només penso en això.

P: Qui naix artista ho és per sempre.

R: No entenc els artistes de cap de setmana. No ho suporten. Només entenc el treball constant. Aconseguir el teu discurs propi gràcies al treball. La gent jove té molta pressió i se'ls demana un èxit immediat. Crec que el valor de la constància i l'honestat és bàsic. També ser pacient.

P: És això el que expressa als

PERFIL

Ignasi Blanch (Roquetes, 1964) va ser l'únic artista de l'Estat espanyol seleccionat per fer un mural a un tram del Mur de Berlín. Ha participat en nombrosos certàmens internacionals, entre ells la Biennal de Bratislava, on li han seleccionat tres llibres il·lustrats. Recentment ha estat escollit finalista entre més de 3.000 il·lustradors a la Mostra Internacional d'Il·lustració ILLUSTRARTE 2018 de Portugal, per tres il·lustracions de l'exposició *Estem en contacte*, que s'exposa ara al Campus Terres de l'Ebre de la Universitat Rovira i Virgili.

seus alumnes?

R: Sí. M'interessen els alumnes que treballen, i els que pensen.

P: No és quasi el mateix?

R: Sí, però n'hi ha que no treballen ni pensen.

P: Sent tan actiu i prolífic, com busca l'aire fresc, les noves idees?

R: Hi ha autors, lectures o marcs artístics que et fan pensar. M'agraden per exemple la ballarina Pina Bausch o el teòric d'art John Berger. Acudixo a aquestes persones que et fan marxar de la quotidianitat. Les pel·lícules, les lectures, em connecten amb la capacitat de crear, i també escriu. Tenir moments de pausa és molt necessari. Gràcies als moments de reflexió connectes amb l'espai creatiu.

P: Amb quins projectes està ara?

R: Ara mateix estic en un moment de reflexió, d'escriure, de dibuixar en privat, amb el braç així. Però m'han acabat de proposar un llibre al Canadà, estic creant un llibre il·lustrat amb l'actriu Myriam Mézières i també estic treballant en un llibre molt especial de gran format a partir d'un poema de Gerard Vergés que em fa molta il·lusió.

P: No és el primer cop que il·lustra a Vergés.

R: No. I gràcies a Manel Ollé he descobert el seu univers, que em fascina. És una llàstima no haver-lo conegut personalment, sento que ens hauríem comprès. ■